

7. KAPITOLA

Hodina ubehla ako nič. Michal doupratoval, pozamykal a pobral sa domov. Lenivo kráčal nočnou ulicou. Mesto sa ukladalo na spánok. Len sem-tam sa mihlo pár zblúdených mačiek, ktoré lovili myši. Pokojnú atmosféru rozbilo kvílenie gúm z neďalekej zákruty a dunivý zvuk schopný rozbíjať sklo v okruhu dvadsať metrov. Čoskoro zbadal čierne naleštené monštrum. Plechová ozrta sa blížila a tesne pri ňom motor ukázal svoju silu, na čo mu vodič ako odpoveď poslal dlhé trúbenie. Celé to však vyznelo ako ukážka a trúbenie špeciálne určené pre zvedavého chudáka na chodníku.

Michal sa obzrel za autom a rozmýšľal, kto to mohol byť, keď na neho trúbil. Vodiča nevidel cez zatemnené sklá. Uzavrel to s tým, že asi išlo o zbohatlickeho synčeka, čo sa potreboval predvádzať.

Po pár metroch však auto prudko zabrzdilo. Michal čakal, či sa v tej rýchlosti nerozhodne zadok preskočiť predok, ale nie, auto ostalo stáť ako prikované. Dvere vodiča sa otvorili a vystúpil z nich chlapík s postavou, ktorou by mohol pokojne sekundovať za Kevina Sorba v seriáli o Herkulesovi. Seriáli, ktorý bol príbehom z dávnych čias. Z čias mýtov a legiend, keď boli starí bohovia maličerní... Michal zatriasol hlavou, aby vypustil intro, ktoré mu začalo hrať v pozadí myšlienok.

Chlapík podišiel ku kufru auta, vyhodil z neho príručnú batožinu, prešiel k dverám spolujazdca, otvoril ich tak, že by jeden čakal, ako budú letieť niekoľko metrov za neho. Načiahol sa a zrazu ťahal von ruku, ku ktorej bol prichytený kus tela s dlhými vlasmi, oblečený v krátku župane.

Michal zadržal dych. Bola to žena.

Obaja po sebe na striedačku kričali a divoko gestikulovali. Nerozumel z ich rozhovoru ani slovo, keďže stál dosť ďaleko. Jasne však uvidel, ako žene vystrelila ruka a skončila na Herkulesovom líci. Michal sykol, ale na jeho prekvapenie ju chlap žene vrátil s takou razanciou, až sa ocitla na zemi.

Nato sa Herkules poobzeral po ulici, zabuchol dvere spolujazdca, vyslal k žene znechutený projektil slín, vrátil sa za volant a s rovnakým piskotom, s akým sa vrátil do zákruty, vyštartoval. Netrvalo ani pol minúty a čierna ozruta na kolesách zmizla. Jediné, čo za autom ostalo, bol kúdol dymu, rozvibrované okno v neďalekom výklade, kufor a plačúca kôpka nešťastia.

Michal pribehol k nej. Stačil mu jediný pohľad, aby stuhol. Nemýlil sa. Na zemi sedela žena v saténovom župane, cez ktorý v tomto chlade zreteľne videl, že ten chabý, hoci nádherný a zjavne luxusný, kúsok saténu, bola jediná vec, ktorú mala na sebe. Nahlas prehlto. Na líci jej svietil odtlačok medvedej laby a z ranky na pere jej vytekal pásik krvi. Keď dvihla hlavu a pozrela na neho, jej modré oči zažiarili v tme ako dva zafirové plamene. Nevedel sa od nich odtrhnúť. Nevedel sa odtrhnúť od ich majiteľky.

„Čo čumíš? Aj ty si chceš buchnúť? Alebo chceš vidieť, čo je pod županom? Nestoj tam ako prijebaný. Nech

sa páči, poslúž si. Pokochaj sa,“ postavila sa, rozviazala si župan a nechala ho spadnúť, takže sa pred ním ocitla nahá.

Sprvu nevedel od prekvapenia nájsť reč. Rýchlo zavrel oči a otočil sa k nej chrbtom.

„Nebodaj sa ti nepáčim?“ zareagovala na jeho pohyb neznáma.

Zhlboka sa nadýchol, dal si dole sako a odvrátený jej ho podal. „Ospravedlňujem sa, isto si pekná žena, no ja som si neprišiel ani buchnúť, ani ťa okukovať. Videl som celú tú dramatickú scénu, tak som ťa chcel skontrolovať, či si v poriadku.“

Žena si zobrala sako a zdvihla župan. „Takže ty si to videl, nezasiahol si, ale hlavne, že si zvedavý, či som v poriadku. Naozajstný hrdina. Vôbec nie v dobrom zmysle slova. Všetci ste hrdinovia, keď ide o ženy. Všetci do jedného. Sme pre vás handry, do ktorých sa párkrát urobíte a tým to hasne. Presne ako do obyčajnej ponožky.“

Obrátil sa k nej. Bola zahalená, čo ho upokojilo. „Ešte raz mi prepáč. Celé sa to zbehlo rýchlo, nie som na takéto drámy zvyknutý. Ostal som v šoku.“

Žena si sadla na obrubník, zhlboka sa nadýchla a zdvihla k nemu zrak. „Máš vreckovku?“

„Samozrejme. Vo vnútornom vrecku saka.“

Zašmátrala v ňom, vybrala z balíčka jednu a uvoľnila si nos. Použitú ju skrčila, vzdychla a sklopila oči k zemi. „Ospravedlňujem sa za svoje správanie. Som len rozrušená. Je mi to jasné. Väčšina chlapov rýchlo zhodnotí svoje šance pri takom bezkrkom debilovi. Ešte raz sa ospravedlňujem za svoju prvotnú reakciu.“

„Nič sa nedeje, chápem. Vydýchaj sa,“ upokojoval ju. „Vidím, že máš kufor. Našla by si tam niečo na seba? Mohla by si sa obliecť a ja by som ťa pozval na teplý čaj. Neďaleko mám kaviareň.“

Premerala si ho, s tichučkým „uhm“ sa postavila, prešla ku kufru a otvorila ho. Mala v ňom niekoľko nahádzaných vecí. Medzi nimi našla tričko a tepláky. Opäť sa zo slušnosti otočil a počkal, kým sa oblečie. Bojoval s nutkaním pozrieť sa na ňu. Aspoň na malý moment mrknúť a pokochať sa. Odolal. Pokušenie malo dnes zjavne zlý deň.

„Sako si zatiaľ nechám. Je tu kosa,“ prehovorila mu do chrbta.

„Samozrejme. Nie je to ďaleko a ja som odolný. Vydržím,“ odpovedal jej, trasúc sa od zimy, a otočil sa k nej tvárou. Už bola oblečená. Zohol sa, vzal kufor a všimol si pri tom, že je bosá.

„Máš tam nejaké topánky?“

Zavrtela hlavou a schúlila sa ešte viac do saka. Michal neváhal. Vyzul sa a postavil pred ňu topánky.

„Požičiam ti svoje. Ako tak pozerám, budeš ich mať namiesto plutiev, ale ja ťa pridržím,“ ponúkol jej voľnú ruku. Zapichla nohy do topánok, pevne sa ho chytila a vyrazili.

Ku kaviarni prešli rýchlo aj napriek tomu, že sa trikrát potkla a on päťkrát skočil skrehnutými nohami na špicatý kamienok. Neskonala bolesť. Kam sa hrabe lego.

Džentlmensky pred ňou otvoril dvere, nechal ju vstúpiť prvú, až potom ju nasledoval. Vnútri zamieril za bar, obul si rezervné šľapky a dal variť vodu do kanvice.

Neznáma sa s buchnutím rozvalila na najbližšej po-

hovke pri bare, ktorú mali v kaviarni vyčlenenú ako separé pre návštevy a partiu. Jednu ruku si položila na prsia a druhú spustila z gauča.

Natrhla lístky mäty, nasypal ich do pohára a zalial horúcou vodou. Celé dielo postavil na vopred naaranžovanú tácku. Vymenil cukor za med. Pre istotu ešte nalial pohárik rumu a prihodil ho k tomu. Odniesol ho na stôl a posadil sa oproti nej. Hneď do čaju pridala med, zamiešala ho, chytila rum a vypila ho na ex.

„Ďakujem,“ fúkla si do dlane, „hlavne za ten rum.“

„Pôvodne bol do čaju, ale nevádi. Dôležité je, aby zahrial a trošku uľavil. Ak sa podarilo, účel splnený.“

Nastalo trápne ticho. Ani jednému nebolo do reči. On sa nechcel pýtať a na nej bolo zjavné, že nechcela odpovedať. Sedela, ruky si zohrievala o pohár s čajom a sledovala tancujúce lístky na hladine.

Využil mlčanie a premeral si ju pozornejšie. Bola o hlavu nižšia ako on, čo pri jeho sto osemdesiatich centimetroch nebolo málo. Napriek tomu nevyzerala vychudnuto, ale perfektne tvarovaná. Nieкто by povedal, že akurátna kombinácia krvi a mlieka. Žena, ktorá je nádherná, a pritom je ju za čo chytiť. Korunkou krásy bola jej ryšavá hriva. Pri tej farbe si hneď vybavil líšku. Zvláštna náhoda.

Jej krásu podčiarkovala súmerná tvár s guľatým nosom, plnými perami a nádhernými modrými očami, ktoré na svetle menili farbu zo zafirovej na sivomodrú.

Úplne ho očarila. Prvá žena, ktorá sa mu zdala krajšia ako Natália. Celkový efekt krásy špatilo len jej napuchnuté líce a ranka na pere, prekrytá zasychajúcou krvou.

Prerušila ticho: „Asi sa chceš niečo opýtať, však?“

Pri tej otázke od nej musel odpútať pohľad. Od jej tela a hlavne od jej očí. Skúsil sa sústrediť. Neúspešne. Tie jej oči ho stále fascinovali. Tentoraz už boli iba sivé ako búrkové mračná, ale zároveň veselé, plné života. Pripadalo mu to, akoby mäkli. Radšej sklopil zrak na stôl.

„Pár otázok by sa našlo, veru.“

„Tak predtým, ako sa začneš pýtať,“ obzrela sa po kaviarni, akoby niečo hľadala. Pátranie zrejme prebehlo úspešne, keďže rýchlo vypila čaj a pokračovala: „Vidím na pulte soľničku, na policičke tequilu. Ak mi to prinesieš aj s limetkami, budem odpovedať.“

Pousmial sa. Nečakal taký začiatok debaty. Vstal a presunul sa k baru. Nacvičenými pohybmi z chladničky vytiahol limetky, nakrájal ich na mesiačiky, poukladal v kruhu na tanier, do stredu pichol soľničku, schmatol z police fľašu a vrátil sa k nej. Až pri stole si uvedomil, že zabudol na pohár, tak odbehol jeden zobrat'. Nalial jej a posunul jej ho spolu s príslušenstvom.

„Ty sa chceš niečo dozvedieť a len ja mám piť?“ udivene sa naň pozrela a následne na Michala. Zalomcovala ním zvedavosť, tak sa postavil po druhýkrát. Uprostred pohybu ho zastavila: „Kašli na slušnosť a poháre. Stačí fľaša.“

„Ty rozprávaš, ty šéfuješ,“ otrčil dlane a posadil sa.

„Správny prístup. Máš malé plus. Urobíme si to zaujímavejšie. Po každej otázke sa pije, po každej odpovedi sa pije. Myslím, že to nebude príjemný rozhovor, tak sa aspoň zabavíme a uvoľníme. Súhlasíš?“

Na to, aká bola pred chvíľou rozrušená, sa začínala celkom zahrávať. Pozdávalo sa mu to. Takto neplánovane sa odviazať a len tak piť s cudzou ženou? Síce ho trochu potrápili výčitky, čo by mu na to povedala Natália,

ale zahnal ich. Veď i ona bola niekde, bohviekde a s kým. Všetkých jej kamarátov a kamošky poznal len z počutia. Dlho teda neváhal. Na znak súhlasu otvoril fľašu. Pokušenie nakoniec nemalo až taký zlý deň.

„Pravidlá prijaté. Mám prvú otázku.“

„Hor sa do toho. Hra sa môže začať.“

„Kto si?“ hodil otázku do priestoru. Následne si na zápästie nasypal soľ, vzal mesiačik limetky medzi prsty a druhou sa chopil fľaše. Pre istotu si premeral neznámu, aby sa uistil, či to myslí vážne. Jej kamenná tvár nič neprezrádzala. Pokračoval. Oblízal posolené miesto, napil sa a zahryzol do limetky. Striaslo ho.

Pousmiala sa a vzala si fľašu. „Môžeš ma volať Vanesa.“ Zopakovala po ňom postup.

„Pravé meno či vymyslené?“ neurobil nič a pozeral na ňu.

„Najprv dohoda a potom odpoveď,“ kývla hlavou smerom k tequila.

Michal pochopil. S ňou sa bude ťažko hrať. Brala to doslovné. Zopakoval teda cyklus. Už ho nestriaslo.

„Hej. Je to moje pravé meno. Ale priezvisko ti nepoviem,“ napila sa bez soli a limetky.

„Nevadí. Takže Vanesa, teší ma. Mne teta matrikárka do rodného listu napísala meno Michal,“ vystrel k nej cez stôl ruku.

Prijala ju. „Michal ovce pichal. Snáď sa nemusím báť.“

Napil sa bez otázky, čo ju pobavilo ešte viac, a urobila to aj ona. Pravidlá prestali platiť.

„Takže, prosím ťa, to vonku tam. Čo to malo znamenať?“ pokračoval.

Odvrátila sa a zapozerala niekam do neznáma. Potom sa chopila fľaše, poriadne sa napila, striasla a začala rozprávať: „Takže. To bezkrké hovädo, čo ma priviezlo, sa volá Daniel. Patrí mu asi desať fitnesscentier po celej Bratislave, do ktorých mu chodia prevažne takí obdobní chlapani ako on, pracujúci pre...“ nachvíľu sa odmlčala, zvažovala slová. Nakoniec sa zamračila, odpila si a utrela si opakom ruky ústa. „V skratke, chodia tam cvičiť miestni mafiánski chlapani.“

„Musela si byť veľmi zlé dievča, keď si zakopla o niekoho takého,“ zhodnotil Michal a tiež sa napil.

„Nebola som. Skôr som ním chcela byť. Mala som za sebou blbý rozchod. Bolelo to. Nejaký čas som sa opúšťala, klasika. No potom som videla na autobuse reklamu a hneď v ten deň som si vybavila členstvo. Po pár dňoch sa ma ujal Daniel. Začali sme spolu trénovať. Najprv oficiálne, neskôr zadarmo. Akože úplne zadarmo, nie za protislužbu. Časom sa z tréningov stali prechádzky, spoločný beh, večere a tak ďalej, a tak ďalej. Po trištvrte roku som sa nast'ahovala k nemu.“

„Aj tak nechápem. Prečo práve taký idiot?“

„On nebol vždy taký. Keď som ho spoznala, vážil o päťdesiat kíl menej. Bol skôr atletický typ a nie bulo bez krku. Dokonca bol milý a vtipný. Nie ako teraz. Za všetko môže fet a steroidy, na ktoré ho tí debili namotali. Úplne mu to vygumovalo mozog. Zmenil sa.“

„Aha. To dáva zmysel. Drogy sú sviňa. Poznám chlapanca, ktorý s tým má bohaté skúsenosti.“

„Tak vidíš,“ zasekla sa. Hrala sa s etiketou fľaše.

Michal jej ju vytrhol, napil sa a naklonil hrdlom k nej. „Pi!“

Napila sa a usmiala sa.

„Dobre. Už viem, čo bolo, ale aj tak, hento vonku?“

„Tiež fet. Klasický deň. On od rána v posilke, ja v práci. Po nej som si dala sprchu, navečerala sa a pustila si telku. Nevníkala som ju, viac som pozerala do telefónu. Ani neviem, ako som zaspala. Keď sa vrátil, na obrazovke si práve nejaký černoško tlačil na vtáka blond'avú hlavu...“

„Tak ty takto po večeroch pozeráš porničko,“ pripito sa zasmial Michal.

Vanesa po ňom hodila odtrhnutý kúsok etikety. „Nie nepozerávam, aspoň nie v telke,“ šibalsky sa usmiala. „Ide o to, že máme pár takých programov v ponuke a asi som musela zaspať na ovládači, alebo neviem, no preplo sa to. A on spustil krik. Začal mi nadávať do kuriev, vyčítať, že sa kurvím, kade chodím, a podvádžam ho na každom kroku. V amoku mi zbalil kufor, schmatol ma a vyvliekol do auta. Celú cestu mi nadával a zvyšok už poznáš,“ rozohnila sa. V tvári sa jej miešal hnev so smútkom. Napila sa. Výdatne, na tri hlty. Bolo to na ňu priveľa. Musela si odkašať a vydýchnuť do zaťaťej dlane. Michal ju v tom nenechal. Zopakoval po nej mohutný glg. Tiež vyfúkol do dlane.

„Boha, píše,“ zanaďával, otriasol sa, znovu sa na ňu zahľadel. Snažil sa ignorovať, že vidí dve Vanesy a akosi mu obe plávali v priestore. „A podvádžala si ho?“

Zasmiala sa a zase sa napila. „Ježiš, jasné. Desaťkrát denne. Divoko. Občas s jedným, občas boli viacerí. Televízor nám robil perfektnú kulisu. Čo si o mne myslíš?“

„Len to najhoršie,“ prihlúplo sa usmial.

„Vidím. Vieš čo?“ pokúsila sa na neho namieriť uka-

zovákom, ale ten sa jej tiež krútil. Prižmúrila oči. „Ja som ho podvádzať asi tak, ako si ty, drahý Michal, ovce pichal.“

Na znak uznania jej zmyslu pre humor k nej zdvihol roztvorenú dlaň a ťapli si. Na štvrtý pokus, ale predsa. Bolo im fajn. Smiali sa. Pekne od srdca.

„Sklamem ťa,“ zaštikúvalo sa jej. „Bola som mu verná aj napriek tomu, že som zistila, čo robí on. Nie ja, ale on preťahoval v tej svojej posilňovni všetko, čo malo nohy, medzi nimi dieru a nelozilo po stromoch. Netrávil tam celé dni len preto, aby si zlepšil bench press.“

„Lebo rozmýšľal cicinou a nevážil si, akú má doma super ženu,“ zamumlal, na čo Vanesa opäť raz precitla a sklopila hlavu.

„Super žena? To mi nikdy nikto nepovedal,“ tie slová preváľala na jazyku. „Super žena...“ zopakovala. Oči jej sčervenali, po líci sa skotúľala slza. Za ňou ďalšia a ďalšia. Rozplakala sa. „Nikto ma nikdy nenazval super ženou.“

Michal pohotovo vyskočil. Trošku sa zapotácal, ale svoj boj s rovnováhou nevzdal a načiahol sa po obrúskoch. Od baru potom spadol k nej a len-len, že sa nevystrel priamo na ňu.

S námahou sa posadil, objal ju okolo pliec, aby sa o neho mohla oprieť, podal jej servítku a pohladkal ju po chrbte. Ona si vyložila nohy na sedačku, vtiahla ich pod seba, schúlila sa do kľbka a oprela sa o jeho rameno.

„Si zlatý,“ smrkla, „sedíš tu, počúvaš moje opité táraniny, lichotíš mi. To sa u chlapov nevidí často...“

Chystal sa jej na to ešte niečo povedať, no v kaviarňi sa ozvalo tlmené zachrápanie. Ponechal slová visieť

vo vzduchu. Nechcel ju zobudiť. Zaklonil sa a pozrel na strop. Vlniaci sa strop. Musel privrieť oči, aby sa stabilizoval obraz, ale už ich neotvoril.